

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712220186
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1712220186.7

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej v právnej veci žalobcu: Obec Dunajská Lužná, Jánošíkova 466/7, 900 42 Dunajská Lužná, IČO: 00 400 009, zastúpený: CONSULTA s.r.o., Šafárikovo námestie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 318 495, proti žalovanému: 4.pilier, s.r.o., Odborárska 23, 831 02 Bratislava, IČO: 47 808 900 (pôvodne: PK Faktoring, s. r. o., Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, IČO: 47 808 900), o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 36Cb/198/2012-462 zo dňa 23. apríla 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 36Cb/198/2012-462 zo dňa 23. apríla 2014 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti záložnej zmluvy č. 54/2006/1 uzavretej dňa 01.12.2006 a záložnej zmluvy č. 34/2007/2 uzavretej dňa 17.10.2007, obidve medzi žalobcom a žalovaným. Svoj návrh odôvodnil tým, že uvedenými záložnými zmluvami bola založená parcela registra „C“ nachádzajúca sa v okrese Z., obec W. U., G. Ú. W. U., R. na U. Č.. XXX, A.. Č.. XXX/X P. S.O. XXXXX O., P. A., za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného ako veriteľa voči spoločnosti ACR SK, spol. s r.o. ako dlžníkovi, a to podľa Zmluvy o úvere 54/2006 pôvodne vo výške 20.000.000,- Sk a Zmluvy o úvere č. 34/2007 vo výške 20.000.000,- Sk. Namietal, že starosta žalobcu nedisponoval žiadnymi prejavmi vôle žalobcu, ktorú v posudzovanom prípade vytvára obecné zastupiteľstvo, teda právne úkony vykonané starostom žalobcu boli urobené bez existencie vôle. Obecné zastupiteľstvo žalobcu na svojom 52. zasadnutí dňa 28.11.2006 prijalo uznesenie v bode B/12, ktorým schválilo vloženie ťarchy po predložení pozitívnej právnej analýzy na základe žiadosti č.j. 3772/2006 a 3749/2006. Právne úkony boli podľa žalobcu v rozpore s § 37 Občianskeho zákonníka, keď obsah zmlúv o zriadení záložného práva nikdy nebol obecným zastupiteľstvom schválený. Starosta vykonal právne úkony bez predchádzajúceho platného rozhodnutia. Listom zo dňa 12.10.2012 žalovaný zaslal žalobcovi Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úverov. Listom zo dňa 31.10.2012, doručeným žalobcovi dňa 08.11.2012, žalovaný oznámil žalobcovi, že začína s výkonom záložného práva k nehnuteľnosti parcela reg. „C“ nachádzajúcej sa v okrese Z., obec W. U., G. Ú. W. U., R. na U. Č.. XXX, A.. Č.. XXX/X P. S. XXXXX O., P. A., a to predajom nehnuteľnosti dobrovoľnou dražbou podľa zákona č. 527/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov. Žalobca mal za to, že určovací petit povedie k odstráneniu jeho právnej neistoty a k zamedzeniu ohrozenia jeho vlastníckeho práva. Určenie neplatnosti právnych úkonov povedie k odstráneniu právnej neistoty, či žalovaný použije záloh na uspokojenie pohľadávky spôsobom uvedeným v záložných zmluvách. Určenie neplatnosti záložných zmlúv bude predpokladom pre Správu katastra Z.. Zmluvu o záložnom práve mal tiež za rozpornú s § 8 zákona o obecnom zriadení, keď s majetkom obce nie je možné nakladať tak, že sa bude zabezpečovať pohľadávka tretej osoby voči inej tretej osobe, keďže majetok obce môže slúžiť len na zabezpečovanie potrieb obce. Zásady

hospodárenia neupravovali výšku, pri ktorej bol potrebný súhlas obecného zastupiteľstva. Namietal tiež, že samotné žiadosti neboli podpísané oprávnenými osobami, lebo sa nepreukázali splnomocnením.

2. Súd prvej inštancie v prvom rade ustálil, že je daný naliehavý právny záujem na rozhodnutí o určovacej žalobe. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalobcu, že na platnosť záložných zmlúv bolo potrebné schválenie týchto zmlúv obecným zastupiteľstvom, toto tvrdenie podľa názoru súdu vychádza z nesprávnych záverov z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa tohto ustanovenia účinného v čase uzavierania záložných zmlúv, schváleniu obecným zastupiteľstvom podlieha vždy nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote. Z tohto ustanovenia však nevyplýva povinnosť schválenia právneho úkonu. Obecné zastupiteľstvo schvaľuje záložné právo ku konkrétnemu majetku a z jeho uznesenia musí byť zrejmé, aké záložné právo sa schvaľuje, čo je zálohom, teda ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a aká je výška zabezpečovanej pohľadávky. Obsahom uznesenia, schváleného obecným zastupiteľstvom, by mali byť tie isté náležitosti označenia nehnuteľnosti, ako ich vyžaduje zákon pre zmluvu v súlade s § 42 katastrálneho zákona. Nie je potrebné, aby obecné zastupiteľstvo schvaľovalo konkrétnu zmluvu.

3. Ďalej konajúci súd uviedol, že žalobca tvrdil, že podľa zásad hospodárenia sa malo uvedené nakladanie schvaľovať na obecnom zastupiteľstve. Tento záver súd nepovažoval za správny, keď VZN č. 1/2005 Zásady hospodárenia a nakladanie s majetkom obce Dunajská Lužná v čl. 12 stanovovalo, že správca majetku obce nesmie majetok obce prevádzať do vlastníctva iných osôb, majetok akýmkoľvek spôsobom zaťažiť, založiť alebo zriadiť vecné bremeno bez súhlasu obecného zastupiteľstva. Toto ustanovenie je síce uvedené uvádzacou vetou „orgány obce majú právo najmä“, avšak z celého textu je zrejmé, že tento úvod sa vzťahuje len na písm. a/, keďže písmeno b/ upravuje nie práva, ale povinnosť a písm. c/, ťažiskové pre prejednávanú vec, upravuje úkony správcu majetku obce a nie úkony samotnej obce.

4. Navyše mal konajúci súd za potrebné uviesť, že obecné zastupiteľstvo, nad požadovaný právny rámec, riadne schválilo úkon starostu, keď najprv zobralo na vedomie obsah listov spoločnosti ACR spol. s r.o. starostovi žalobcu zo dňa 21.11.2006 a zo dňa 23.11.2006 (s pridelenými č.j. 3749/2006 a 3772/2006) a následne schválilo vloženie ťarchy na parc. č. XXX/X P. S. XXXXX O., G. Ú. M., pre firmu ACR SK spol. s r.o., po predložení pozitívnej právnej analýzy na základe žiadosti č.j. 3749/2006 a 3749/2006. Keďže v uvedených listoch bola uvedená výška investície ako aj predpokladaná výška peňažných prostriedkov poskytnutých bankou úverovou zmluvou a k tomu predpokladané záložné právo, kde má byť žalobca záložcom, obecné zastupiteľstvo schválilo uzavretie záložných zmlúv. V tejto súvislosti súd uviedol, že nemôže ísť o schvaľovanie právnych úkonov, keďže tieto musia byť platné v čase ich vykonania a pokiaľ by zákon spájal s neexistenciou odsúhlasenia právneho úkonu obecným zastupiteľstvom neplatnosť právneho úkonu, nebolo by možné túto neplatnosť následne zhojiť.

5. Starosta ako štatutárny orgán obce v majetkovoprávnych vzťahoch obce je oprávnený prejavovať vôľu obce (§ 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení), jeho úkony vykonávané ako obec sú potom pre obec záväzné.

6. Pokiaľ šlo o námietku, že záložné zmluvy sú úkonom v rozpore s § 8 zákona o obecnom zriadení, a to, že nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu tvoriace záloh podľa predmetných záložných zmlúv neslúžia týmto záložnými zmluvami na plnenie úloh obce, konajúci súd mal za to, že posudzovanie nakladania s majetkom obce ako nakladania slúžiaceho na plnenie úloh obce je potrebné posudzovať zo širšieho hľadiska, pričom v prejednávanej veci bolo s majetkom obce nakladané tak, aby bol naplnený územný plán, čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné, teda aj obecný majetok mal slúžiť na využitie predpokladaného územného plánu, pričom súčasne možno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že vybudovaním športovo-rekreačného zariadenia sa zlepšia možnosti športového vyžitia obyvateľov obce, a to bez ohľadu na skutočnosť, či obyvatelia obce sú zvýhodnení pri užívaní tohto zariadenia. Možno potom konštatovať, že záložné zmluvy boli súčasťou investičného projektu a právnych vzťahov naplňajúcich základné úlohy obce, a to starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov (§ 1 ods. 2 zákona o obecnom zriadení.)

7. Pokiaľ ide o uvedenie pozitívnej právnej analýzy uvedenej v schvaľujúcom uznesení obce, konajúci súd uviedol, že jej uvedenie nebolo podmienkou v zmysle hmotného práva (§ 36 Občianskeho zákonníka), keďže uznesenie obecného zastupiteľstva nie je právnym úkonom a už vôbec nie je súkromnoprávnym úkonom, keď právne úkony sú prejavy vôle fyzických a právnických osôb a obecné

zastupiteľstvo nie je fyzickou a ani právnickou osobou. Najmä však vzhľadom na to, že schválenie uzavretia záložných zmlúv žalobcom obecným zastupiteľstvom nebolo potrebné, nie sú spojené s týmto žiadne právne následky. Odhliadnuc od uvedeného, žalovaný preukázal vyhotovenie právnej analýzy M. G., ktorá právne vzťahy pri uzavretí záložnej zmluvy z pohľadu postavenia žalobcu hodnotí ako s minimálnym rizikom, možno mať teda uvedenú právnu analýzu za pozitívnu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie mal za to, že predmetné záložné zmluvy sú platné a žalobu zamietol.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil alebo zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že nikdy netvrdil, že na samotnú platnosť záložných zmlúv sa vyžadovalo ich schválenie obecným zastupiteľstvom. Zdôrazňoval, že na to, aby starosta mohol platne uzatvoriť záložné zmluvy, potreboval k tomu prejav vôle obce, ktorú v danom prípade vytvára obecné zastupiteľstvo. Obecné zastupiteľstvo podľa zákona o obecnom zriadení rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním. Z uvedeného nevyplýva schvaľovanie právnych úkonov, ale najdôležitejších úkonov týkajúcich sa tohto majetku. Z ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. vyplýva, že schváleniu obecným zastupiteľstvom podlieha vždy nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote. Pojem „vloženie ľarchy“ v uznesení obecného zastupiteľstva zo dňa 28.11.2006 nie je jednoznačne špecifikovaný. Okrem záložného práva ako ľarchy sa však do katastra zapisujú aj iné vecné práva, napr. vecné bremená, zádržné právo, predkupné právo, atď.. Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 54/2006/1, bola zabezpečená pohľadávka banky vo výške 31.000.000,- Sk a Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 34/2007/2 bola zabezpečená pohľadávka vo výške 20.000,- Sk. Starosta podpísal zmluvy bez toho, aby obecné zastupiteľstvo rozhodovalo o zabezpečení pohľadávok vo výške 31.000.000,- Sk a 20.000.000,- Sk. Žiadosti č. 3772/2006 a 3749/2006, na ktoré sa uznesenie obce odvoláva, nešpecifikujú výšku zabezpečenej pohľadávky, ktorá mala byť zabezpečená majetkom obce. Žiadosť zo dňa 22.11.2006 popisuje, aký je rozpočtový náklad na vybudovanie Športovo-rekreačného areálu v Obci Dunajská Lužná a ako má byť celý projekt financovaný. Z tohto listu vyplýva, že úverové prostriedky majú byť čerpané vo výške 37,1 mil. Sk, pričom napadnutými záložnými zmluvami boli zabezpečené úverové zdroje vo výške spolu 51 miliónov korún. Obecné zastupiteľstvo nikdy nesúhlasilo so zabezpečením pohľadávok vo výške 51 mil. korún. Súd sa však týmito skutočnosťami náležitě nezaoberal.

9. Z uznesenia obecného zastupiteľstva musí byť zrejmé, aké záložné právo sa schvaľuje, čo je zálohom, teda ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a aká je výška zabezpečovanej pohľadávky. Ďalej súd konštatoval, že obsahom uznesenia schváleného obecným zastupiteľstvom by mali byť tie isté náležitosti označenia nehnuteľnosti, ako vyžaduje zákon pre zmluvu, ale pri rozhodovaní sa súd týmto svojím zistením neriadil.

10. Ďalej uviedol, že súd v rozsudku uviedol, že žalobca tvrdil, že podľa zásad hospodárenia sa malo uvedené nakladanie schvaľovať na obecnom zastupiteľstve. Žalobca sa v konaní neodvolával na zásady hospodárenia, reagoval len na tvrdenia žalovaného, ktorý predniesol zásady hospodárenia ako dôkaz. Na zásady hospodárenia sa v konaní odvolával žalovaný, ktorý poukazoval na čl. 12 zásad hospodárenia, upravených vo VZN č. 1/2005 s tým, že starosta mohol nakladať s majetkovými právami obce bez obmedzenia, keď čl. 12 zásad hospodárenia obmedzoval len správcu majetku obce, pričom starosta obce mohol s týmito majetkovými právami nakladať neobmedzene, keďže mu to zásady nezakazovali. Žalobca uvedomujúc si, že zákon má vyššiu právnu silu ako zásady hospodárenia, poukazoval na zákonné ustanovenia, ktoré upravujú nakladanie s majetkom obce a nie na zásady hospodárenia.

11. Skonštatoval, že poukazoval na ust. § 8 ods. 2, 3, 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, z ktorých vyplýva, že majetok obce slúži na plnenie úloh obce, majetok obce sa má zveľaďovať a zhodnocovať a vo svojej celkovej hodnote zásadne nezmenšený zachovať a majetok obce možno použiť najmä na verejné účely, na podnikateľskú činnosť a na výkon samosprávy obce. Tieto ustanovenia súd vyložil absolútne nesprávne. Nevysvetlil, ako dospel k záveru, že vybudovaním športovo-rekreačného zariadenia sa zlepšia možnosti športového vyžitia obyvateľov obce, a to bez ohľadu na skutočnosť, či obyvatelia obce sú zvýhodnení pri používaní tohto zariadenia, možno potom konštatovať, že záložné zmluvy boli súčasťou investičného projektu a právnych vzťahov napíňajúcich základné úlohy obce, a to

starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Žalobca tiež zdôraznil, že záložné zmluvy nemajú nič spoločné s územným plánom. Tvrdenie súdu, že záložné zmluvy boli súčasťou investičného projektu a právnych vzťahov napíňajúcich základné úlohy obce, sa nezakladá na žiadnom zákonom ustanovení, ani na žiadnom dôkaze, ktorý bol v konaní produkovaný.

12. Tiež vytkol súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí nijako nevysporiadal so svedeckými výpoveďami svedkov Š. M., U. Y. V. L.. U. C.. Záver odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd vyjadruje k pozitívnej právnej úprave, považoval za nezrozumiteľný a nejasný. Žalobca dal do pozornosti, že v rámci konania poukázal na to, že žalobca si u žiadneho M.. G. nežiadal vyhotovenie právnej analýzy. Svedok C. potvrdil, že právnu analýzu, ktorú súdu ako dôkaz predložil žalobca, dala vypracovať spoločnosť ACR, s.r.o., čo potvrdil aj svedok Y.. Svedok Y. tvrdil, že táto právna analýza mala byť konzultovaná s obecným právnikom O.. R.. Obecnému zastupiteľstvu takéto analýzy nikdy predložené na posúdenie neboli. Ďalej mal za to, že súd sa nedostatočne zaoberal postavením a rozdelením kompetencií a právomocí orgánov obce, a to jednak starostu obce a obecného zastupiteľstva pri rozhodovacej činnosti obce v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. a zákona č. 138/1991 Zb.. Neskúmal riadne ako a akým spôsobom sa nakladá s majetkom obce, svoje rozhodnutie neopiera o zákonné ustanovenia upravujúce nakladanie s majetkom obce, rozsudok takmer necituje jednotlivé zákonné ustanovenia, o ktoré súd rozhodnutie opiera. Nedostatočne sa vysporiadal s procesom prijímania uznesení obecného zastupiteľstva, najmä s formálnymi a materiálnymi náležitosťami uznesenia ako individuálneho právneho aktu, na základe ktorého je možné založiť, zmeniť alebo zrušiť právny vzťah. Nevysporiadal sa s otázkou ručenia majetkom obce za záväzky právnickej osoby, ktorej obec nie je zriaďovateľom, alebo v ktorej nemá majetkovú účasť, z akého právneho predpisu vychádzal, keď dospel, že záložné zmluvy sú platné. Súdu tiež vytkol, že konštatuje, že vykonal dokazovanie prečítaním listín, ktoré tam uvádza, pričom tieto dôkazy v rozsudku nijako nehodnotí, ale len interpretuje skutočnosti, ktoré z týchto listín vyplývajú.

13. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 09.11.2017 rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 36Cb/198/2012-462 zo dňa 23.04.2014 potvrdil a žalovanému priznal právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd pripustil, že v prípade, ak by obec nemala schválené zásady hospodárenia, bolo by potrebné zvoliť výklad v prospech žalobcu, že na každý majetkovoprávny úkon je potrebná ingerencia obecného zastupiteľstva. V danom prípade však obecné zastupiteľstvo schválilo zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce všeobecne záväzným nariadením č. 1/2005, v zmysle ktorého je v čl. 8 upravené, ktoré úkony podliehajú schváleniu obecným zastupiteľstvom. Zásady hospodárenia podľa krajského súdu neustanovujú, že na uzavretie záložných zmlúv sa vyžaduje súhlas obecného zastupiteľstva. V tejto súvislosti dal odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, do pozornosti aj znenie čl. 12 bod 1 písm. c) Všeobecne záväzného nariadenia č. 1/2005, podľa ktorého správca majetku obce nesmie majetok obce prevádzať do vlastníctva iných osôb, majetok akýmkoľvek spôsobom zaťažiť, založiť alebo zriadiť vecné bremeno bez súhlasu obecného zastupiteľstva. Požiadavku súhlasu obecného zastupiteľstva teda stanovuje len pre prípad, kedy majetok obce mieni založiť správca majetku obce, teda nie aj starosta ako štatutárny orgán obce. Vzhľadom na vyššie uvedený názor, odvolací súd námietku žalobcu o nedostatočnej špecifikácii právneho úkonu, ku schváleniu ktorého malo dôjsť uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28.11.2006, považoval za bezpredmetnú. Dodal, že z uznesenia je možné identifikovať, že jeho obsahom bolo udelenie súhlasu so zriadením záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť, pričom odkazuje na žiadosti spoločnosti ACR SK spol. s r. o., č.j. 3772/2006 a 3749/2006, ktorých obsah vzalo obecné zastupiteľstvo na vedomie. V žiadosti spoločnosť ACR Sk spol. s r. o. identifikovala, že pod vloženíím tarchy sa rozumie Zmluva o záložnom práve spolufinancujúcej úverovej banky. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

14. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 09.11.2017 podal dovolanie žalobca.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Obdo/9/2019 zo dňa 26. augusta 2019 dovolanie žalobcu odmietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania.

16. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 303/2021-49 zo dňa 26. augusta 2021 I. výrokom rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Obdo/9/2019 zo dňa 26. augusta 2019 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. II. výrokom uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Obdo/9/2019 zo dňa 26. augusta 2019 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. III. výrokom rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania 645,96 eur a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Obdo/85/2021 zo dňa 20. decembra 2022 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 09.11.2017 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že dovolateľ príпустnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 písm. b) CSP s odôvodnením, že sporné záložné zmluvy mali byť schválené zastupiteľstvom žalobcu, ktoré malo zjavné vady, nakoľko vytvorenie vôle zastupiteľstva bolo podmienené, a to navyše neurčitou podmienkou (konkr. „pozitívnu“ právnu analýzu). Zastával názor, že dovolacím súdom doposiaľ nevyriešená je otázka kreovania vôle obce obecným zastupiteľstvom a možnosť podmieňovania takéhoto kreovania odkladacou podmienkou.

Dovolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 3Obdo/9/2019 k tvrdeniu dovolateľa v bode 27. a nasl. dovolania, že v prejednávanej veci mali byť sporné záložné zmluvy schválené obecným zastupiteľstvom žalobcu, ktoré malo zjavné vady, nakoľko vytvorenie vôle zastupiteľstva bolo podmienené právnu analýzou a táto podmienka bola neurčitá, uzavrel, že uvedená argumentácia nie je vyjadrením právnej otázky, aká sa predpokladá v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale akýmsi neurčitým popisom skutočností samotným dovolateľom a v citovaných bodoch dovolateľ rozoberá jeho právne názory, ktoré žiadnu konkrétnu právnu otázku nevy-medzujú.

Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 303/2021-49, ktorým uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 26. augusta 2019, č.k. 3Obdo/9/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodil, že takáto interpretácia príпустnosti dovolania je formalistická. Uviedol, že úlohou najvyššieho súdu pri posúdení správnosti právneho posúdenia krajského súdu bolo právne posúdiť, či:

- a) zásady hospodárenia žalobcu v ich nespornom znení treba právne posúdiť tak, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa nevyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom,
- b) uznesením obecného zastupiteľstva v jeho skutkovo nespornom, z hľadiska právneho posúdenia otáznom znení došlo k schváleniu uzavretia záložných zmlúv.

Vo vzťahu k žalobcom mienenej a Ústavným súdom SR sformulovanej otázke, či zásady hospodárenia žalobcu v ich nespornom znení treba právne posúdiť tak, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa nevyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom, dovolací súd uviedol nasledovné:

Dovolací súd úvodom opätovne poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý v intenciách rozhodnutia ÚS SR sp. zn. III. ÚS 389/2008, podľa ktorého „ustanovenie § 9 ods. 2 písm. b) a c) zákona o majetku obcí treba vykladať zužujúco, pokiaľ ide o oprávnenie starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach hnutelného majetku obce alebo jej majetkových práv v prípade, ak toto nakladanie nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu obecného zastupiteľstva, správne pripustil, že v prípade, ak by obec nemala schválené zásady hospodárenia, na ktoré odkazuje uvedené ustanovenie, bolo by potrebné zvoliť výklad v prospech žalobcu, že na každý majetkovoprávny úkon je potrebná ingerencia obecného zastupiteľstva. V danom prípade je však i podľa dovolacieho súdu podstatnou skutočnosť, že obecné zastupiteľstvo schválilo zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce všeobecne záväzným nariadením č. 1/2005 a v tomto prípade sa neuplatní extenzívny výklad ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a) zákona o obecnom zriadení, pretože zastupiteľstvo si vyhradilo uvedeným všeobecne záväzným nariadením č. 1/2005 okruh majetkovoprávnych úkonov, pri ktorých je platnosť závislá od rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Ako nesprávny ale hodnotil dovolací súd následný záver odvolacieho súdu, v ktorej súvislosti dal do pozornosti aj čl. 12 bod 1 písm. c) Všeobecne záväzného nariadenia č. 1/2005 (podľa ktorého požiadavku súhlasu obecného zastupiteľstva teda stanovuje len pre prípad, kedy majetok obce mieni založiť správca majetku obce, teda nie aj starosta ako štatutárny orgán obce a v zmysle ktorého je podľa krajského súdu jednoznačné, že Zásady hospodárenia žalobcu, ktorými obecné zastupiteľstvo prejavuje vôľu upraviť dispozíciu s majetkovými právami obce, neustanovujú, že na uzavretie záložných zmlúv sa vyžaduje súhlas obecného zastupiteľstva.

Dovolací súd vyššie uvedený záver krajského súdu považoval za nesprávny a dal do pozornosti čl. 4 písm. B. bod 4. VZN žalobcu č. 1/2005, ktorý doteraz zrejme ušiel pozornosti súdov a v ktorom sa jednoznačne uvádza, že „obecné zastupiteľstvo schvaľuje aj zmluvy o budúcich zmluvách, zmluvy o záložnom práve, zmluvy o vecnom bremene, notárske zápisnice, prípadne spoločenské zmluvy o založení obchodných spoločností - vrátane častí týkajúcich sa nakladania a prevodu majetku obce a

pod.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zásady hospodárenia žalobcu v ich nespornom znení treba právne posúdiť tak, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa vyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom, a teda zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu pre vec významnej a kľúčovej právnej otázky, ktorá mala vplyv na rozhodnutie prejednávaneho sporu, z ktorého dôvodu je dovolanie žalobcu nielen prípustné podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, ale i dôvodné.

Vo vzťahu k Ústavným súdom SR druhej sformulovanej otázke žalobcu, či uznesením obecného zastupiteľstva v jeho skutkovo nespornom, z hľadiska právneho posúdenia otáznom, znení došlo k schváleniu uzavretia záložných zmlúv, dovolací súd považoval za potrebné v prvom rade akcentovať, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, založil prioritne na závere, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa nevyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom. Práve vo vzťahu k nesprávosti uvedeného záveru, odôvodnenej v časti 35. odôvodnenia tohto uznesenia, dovolací súd za nesprávne hodnotil i označenie námietky žalobcu o nedostatočnej špecifikácii právneho úkonu, ku schváleniu ktorého malo dôjsť uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006 krajským súdom za bezpredmetnú. Uviedol, že bude úlohou súdu v ďalšom konaní sa opätovne zaoberať schválením uzavretia záložných zmlúv uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006, a to tak s akcentom k záveru odvolacieho súdu, že v danom prípade sa jedná o právny úkon, a teda vo vzťahu k jeho namietanej podmienenosti neurčitou podmienkou pozitívnej právnej analýzy (§ 36 OZ) ako i ku skutočnosti, že obecné zastupiteľstvo na uvedenom zasadnutí neschválilo samotné záložné zmluvy, ale schválilo vloženie ľarchy (identifikovanej v žiadosti spoločnosti ACR SK spol. s r.o. č.j. 3772/2006 a 3749/2006), ktorej nedostatočnú špecifikáciu namietal žalobca i v odvolaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je procesne daná, preto žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 CSP, po zrušení rozsudku č.k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 09.11.2017 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. uznesením sp. zn. 2Obdo/85/2021 zo dňa 20. decembra 2022 a vrátení veci Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, opätovne preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

19. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

22. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

23. Žalobca sa v konaní domáha určenia neplatnosti záložnej zmluvy č. 54/2006/1 uzavretej dňa 01.12.2006 a záložnej zmluvy č. 34/2007/2 uzavretej dňa 17.10.2007, obidve medzi žalobcom a žalovaným. V konaní bola spornou najmä otázka, či sa na uzavretie predmetných záložných zmlúv starostom vyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom a či k takémuto schváleniu došlo. V uznesení sp. zn. 2Obdo/85/2021 zo dňa 20. decembra 2002 Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na nesprávnosť právneho záveru odvolacieho súdu, v zmysle ktorého ako nesprávny ale hodnotil dovolací

súd následný záver odvolacieho súdu, v ktorej súvislosti dal do pozornosti aj čl. 12 bod 1 písm. c) Všeobecne záväzného nariadenia č. 1/2005, podľa ktorého požiadavku súhlasu obecného zastupiteľstva teda stanovuje len pre prípad, kedy majetok obce mieni založiť správca majetku obce, teda nie aj starosta ako štatutárny orgán obce a v zmysle ktorého je podľa krajského súdu jednoznačné, že Zásady hospodárenia žalobcu, ktorými obecné zastupiteľstvo prejavuje vôľu upraviť dispozíciu s majetkovými právami obce, neustanovujú, že na uzavretie záložných zmlúv sa vyžaduje súhlas obecného zastupiteľstva. Dovolací súd dal do pozornosti čl. 4 písm. B. bod 4. VZN žalobcu č. 1/2005, ktorý doteraz zrejme ušiel pozornosti súdov a v ktorom sa jednoznačne uvádza, že „obecné zastupiteľstvo schvaľuje aj zmluvy o budúcich zmluvách, zmluvy o záložnom práve, zmluvy o vecnom bremene, notárske zápisnice, prípadne spoločenské zmluvy o založení obchodných spoločností - vrátane častí týkajúcich sa nakladania a prevodu majetku obce a pod.“. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zásady hospodárenia žalobcu v ich nespornom znení treba právne posúdiť tak, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa vyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom, a teda zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu pre vec významnej a kľúčovej právnej otázky, ktorá mala vplyv na rozhodnutie prejednávaneho sporu, z ktorého dôvodu považoval dovolanie žalobcu za nielen prípustné, ale i dôvodné. Vo vzťahu k nesprávnosti záveru odvolacieho súdu, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa nevyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom, dovolací súd za nesprávne hodnotil i označenie námietky žalobcu o nedostatočnej špecifikácii právneho úkonu, ku schváleniu ktorého malo dôjsť uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006, krajským súdom za bezpredmetnú.

24. Podľa pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, sa odvolací súd opätovne zaoberal schválením uzavretia záložných zmlúv uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006, a to tak s akcentom k záveru odvolacieho súdu, že v danom prípade sa jedná o právny úkon, a teda vo vzťahu k jeho namietanej podmienenosti neurčitou podmienkou pozitívnej právnej analýzy (§ 36 OZ) ako i ku skutočnosti, že obecné zastupiteľstvo na uvedenom zasadnutí neschválilo samotné záložné zmluvy, ale schválilo vloženie ľarchy (identifikovanej v žiadosti spoločnosti ACR SK spol. s r.o. č.j. 3772/2006 a 3749/2006), ktorej nedostatočnú špecifikáciu namietal žalobca i v odvolaní.

25. Odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/44/2018 zo dňa 28.03.2019, v ktorom uviedol: „Štatutárny orgán právnickej osoby, ktorou bez pochyb je aj obec, vystupuje navonok vo všetkých veciach právnickej osoby, okrem vecí, ktoré zákon zveruje iným orgánom právnickej osoby, alebo ktoré mu zákonom zakazuje zveriť. Jeho konanie sa právnickej osobe pričíta bez ďalšieho, aj napriek prípadným vnútorným obmedzeniam oprávnení konať za právnickú osobu (napríklad obmedzenie možnosti uzatvárať zmluvy do určitej hodnoty určené členskou schôdzou či valným zhromaždením právnickej osoby). Osobitné pravidlá však platia pre konanie štatutárnych orgánov právnických osôb verejného práva. Tvorbu a prejav vôle verejnoprávnych korporácií v súkromnoprávnych otázkach nie je bez ďalšieho posudzovať rovnako, ako právnických osôb súkromného práva. Okrem ochrany práv tretích osôb sa musí zohľadniť aj verejný záujem, resp. požiadavka ochrany verejných zdrojov. Preto, ak je pre nakladanie s majetkom v rozsahu určenom samotnou obcou potrebné schválenie príslušným orgánom obce (obecným zastupiteľstvom), predstavuje schválenie právneho úkonu podmienku platnosti právneho úkonu obce.“

26. Na právnické osoby verejného práva sa nevzťahuje celý právny režim právnických osôb súkromného práva obsiahnutý v Občianskom zákonníku, a to vzhľadom na osobitný spôsob zriaďovania či možnosti zrušenia, osobitný spôsob konania za tieto právnické osoby a pod.. Podmienky fungovania verejnoprávnych korporácií, ich vnútorná štruktúra, ako aj otázky ich zrušenia a zániku sú predmetom osobitných právnych predpisov a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa použijú len ako lex generalis. Obec ako právnická osoba verejného práva koná prostredníctvom štatutárneho orgánu, ktorým je starosta, resp. primátor, ktorý je osobou navonok prejavujúcou jej vôľu, pričom však nemá neobmedzenú moc vytvárať vôľu obce.

27. Jedným zo základných rozhodnutí pre oblasť interpretácie spôsobu konania verejnoprávnej korporácie je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 284/2006 z 29.01.2008, ktoré bolo podrobené ústavnoprávnemu prieskumu a v ňom formulované závery boli odobrené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 z 01.04.2009. Podľa tohto rozhodnutia je potrebné odlišovať vykonávanie právnych úkonov obce od rozhodovania o týchto úkonoch. Zatiaľ čo rozhodovanie znamená vytváranie

vôle vo vnútri, v rámci organizačnej štruktúry obce o tom, či, resp. aký právny úkon obec urobí (vykoná), právne konanie je prejavom už takto vytvorenej vôle navonok voči tretej osobe s cieľom založiť, zmeniť alebo zrušiť právny vzťah. Funkcia štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorým je nesporne starosta obce (§ 13 ods. 3 citovaného zákona), znamená výhradné oprávnenie konať menom obce navonok, t.j. prejavovať vôľu obce vo vzťahu k tretím osobám. Táto funkcia však sama osebe nezahŕňa jeho výlučné oprávnenie vytvárať túto vôľu, ktorá je potom prejavovaná navonok práve v podobe právnych úkonov urobených na základe uvedeného konateľského oprávnenia. Oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t.j. o tom, či, resp. aký právny úkon obec urobí, je zo zákona rozdelené medzi obecnú radu, štatutárny orgán (starosta) a obecné zastupiteľstvo. Oprávnenie konať v mene právnickej osoby je teda obmedzené iným orgánom. Akcentuje sa tu na prioritu verejného záujmu, kedy sa okrem ochrany tretích osôb musí zohľadniť aj verejný záujem, rozdelenie kompetencií verejných volených orgánov, resp. požiadavka ochrany verejných zdrojov, pričom tieto záujmy môžu prevážiť nad ochranou právnej istoty tretích osôb a ich dôvery v platnosť právnych úkonov.

28. Rozhodnutie obecného zastupiteľstva o schválení záložných zmlúv je prejavom vôle obce, ktorý sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvoláva však len vtedy, ak spĺňa formálne a meritorne náležitosti. Pri spornosti platnosti zmluvy, ktorej predmetom je niektorý z úkonov, ktorý vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva, musí súd skúmať platnosť prejavu vôle, teda tak z hľadiska formálnych (prijatie uznesenia spôsobom stanoveným zákonom), ako aj z hľadiska meritorných záležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o takomto právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Starosta obce teda nemôže urobiť bez prejavu vôle obce taký úkon, ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazat' ním obec, jeho právny úkon by ani nevyvolal právne účinky.

29. Z vyššie uvedeného možno teda vyvodit' záver, že starosta obce podľa platného právneho stavu nemôže vytvárať vôľu obce sám, ale môže ju len navonok oznamovať a prejavovať. Obce sú totiž verejnoprávnymi korporáciami a pokiaľ konajú vo veciach práva súkromného, nemožno tvorbu a prejavy ich vôle mechanicky posudzovať rovnako, ako by išlo napríklad o obchodné spoločnosti, ide totiž o samosprávny subjekt sui generis, ktorý pre platnosť s nakladaním majetku potrebuje schválenie príslušným orgánom obce (obecným zastupiteľstvom). Schválenie právneho úkonu zo strany príslušného orgánu obce predstavuje podmienku platnosti právneho úkonu obce. Bez predchádzajúceho rozhodnutia obecného zastupiteľstva by sa v danom prípade uzavretie záložných zmlúv malo považovať zásadne za také, ktoré odporuje zákonu, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

30. Čo sa týka skutočnosti, že obecné zastupiteľstvo na 52. zasadnutí dňa 28.11.2006 neschválilo samotné záložné zmluvy, ale schválilo vloženie ľarchy (identifikovanej v žiadosti spoločnosti ACR SK spol. s r.o. č. j. 3772/2006 a 3749/2006), ktorej nedostatočnú špecifikáciu namietal žalobca i v odvolaní, pri posudzovaní tejto odvolacej námietky je potrebné vychádzať z nasledujúceho:

31. Prejav vôle je určitý a zrozumiteľný, a teda vôľa je prejavovaná v objektívne zistiteľnej podobe, pokiaľ je obsah vôle objektívne zistiteľný výkladom z prejavu vôle, teda ak z prejavu vôle môže adresát na základe výkladu tohto prejavu vôle vnímať prejavovanú vôľu bez opodstatnených (rozumných) pochybností o jej obsahu.

32. Zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu, ani z príslušnej judikatúry nevyplýva, že by vo vzťahu k prejavom vôle obecných zastupiteľstiev, vyjadreným vo forme uznesení o schválení úkonov obcí, bolo vylúčené aplikovať pravidlá o výklade prejavov vôle - teda zisťovať obsah vôle vyjadrený takýmto uznesením za použitia príslušných výkladových pravidiel.

33. Pravidlá výkladu prejavu vôle (§ 35 Občianskeho zákonníka, § 266 Obchodného zákonníka) možno podľa názoru odvolacieho súdu použiť aj na výklad prejavu vôle obecného zastupiteľstva, vyjadreného v uznesení.

34. Podľa § 266 Obchodného zákonníka,

(1) Prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

(2) V prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

(3) Pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

35. Odvolací súd pripúšťa, že text uznesenia č. 39/OZ/2002 výslovne neobsahuje znenie, že obecné zastupiteľstvo schvaľuje záložné zmluvy, avšak pri skúmaní vôle prejavenej v tomto uznesení nie je možné vychádzať len z doslovného gramatického výkladu textu uznesenia. Odvolací súd dáva do pozornosti, že už v rozsudku č.k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 09.11.2017 uviedol, že z uznesenia (obecného zastupiteľstva) je možné identifikovať, že jeho obsahom bolo udelenie súhlasu so zriadením záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť, pričom odkazuje na žiadosti spoločnosti ACR SK spol. s r. o., č.j. 3772/2006 a 3749/2006, ktorých obsah vzalo obecné zastupiteľstvo na vedomie. V žiadosti spoločnosť ACR Sk spol. s r. o. identifikovala, že pod vloženíím ľarchy sa rozumie Zmluva o záložnom práve spolufinancujúcej úverovej banky. S uvedeným právnym názorom sa odvolací súd naďalej stotožňuje. Podľa odvolacieho súdu so zreteľom na okolnosti súvisiace s uvedeným prejavom vôle, ako aj z logického a systematického výkladu uznesenia z 52. zasadnutia obecného zastupiteľstva v Dunajskej Lužnej konaného dňa 28.11.2006 vyplýva nepochybný záver, že vôľa obecného zastupiteľstva, vyjadrená v tomto uznesení, zahŕňa schválenie záložnej zmluvy č. 54/2006/1 a záložnej zmluvy č. 34/2007/2, a to s podmienkou „pozitívnej právnej analýzy“.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že z judikatúry súdov vyplývajú požiadavky, aby dôvody pre vyslovenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov boli kriticky skúmané, a aby takéto závery súdy vyslovovali len v materiálne odôvodnených prípadoch. Takéto skúmanie nesmie byť formalistické alebo mechanické. Táto požiadavka vyplýva zo zásady zmluvnej autonómie. Zásah štátu do súkromnoprávneho vzťahu prostredníctvom vyslovenia jeho absolútnej neplatnosti zo strany súdu, má byť výnimočným opatrením - súd musí prihliadnuť ku všetkým vzájomným vzťahom jednotlivých, do úvahy prichádzajúcich argumentov a posúdiť ich váhu v konkrétnom prípade s ohľadom na špecifiká danej kauzy. Súd nesmie tieto kritériá aplikovať mechanicky. Takýto postup dáva prioritu výkladu nie len právnych úkonov, ale aj samotných zákonných ustanovení, ktoré nevyvodzuje absolútnu neplatnosť zmluvy (právneho úkonu), pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, pokiaľ sú možné oba výklady. Vyššie uvedené princípy súdna judikatúra aplikuje aj v prípade výkladu zmlúv uzavretých obcami, ktoré vyžadujú pre svoju platnosť schválenie obecného zastupiteľstva.

37. Ohľadne schválenia uzavretia záložných zmlúv uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28.11.2006 vo vzťahu k jeho namietanej podmienenosti neurčitou podmienkou pozitívnej právnej analýzy (§ 36 OZ) odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie najmä na nesprávnom závere, že schválenie uzavretia záložných zmlúv žalobcom obecným zastupiteľstvom nebolo potrebné. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení sp. zn. 20Obdo/85/2021 zo dňa 20. decembra 2022, zásady hospodárenia žalobcu v ich nespornom znení treba právne posúdiť tak, že na uzavretie záložných zmlúv starostom sa vyžadovalo schválenie obecným zastupiteľstvom. Okrem toho, s poukazom na právny názor odvolacieho súdu uvedený v predošlých odsekoch, neobstojí ani záver konajúceho súdu, že uvedenie pozitívnej právnej analýzy v schvaľujúcom uznesení obce nebolo podmienkou v zmysle hmotného práva (§ 36 Občianskeho zákonníka), keďže uznesenie obecného zastupiteľstva nie je právnym úkonom a už vôbec nie je súkromnoprávnym úkonom, keď právne úkony sú prejavy vôle fyzických a právnických osôb a obecné zastupiteľstvo nie je fyzickou a ani právnickou osobou. Vzhľadom na nesprávnosť uvedeného právneho záveru sa súd prvej inštancie nezaoberal a nevysporiadal s argumentáciou sporových strán o charaktere podmienky, keď obecné zastupiteľstvo schválilo vloženie ľarchy „po predložení pozitívnej právnej analýzy na základe žiadosti č. j. 3772/2006 a 3749/2006“. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na pojednávaní dňa 09.09.2013 právny zástupca žalobcu uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by takáto analýza bola predložená obecnému zastupiteľstvu a na pojednávaní dňa 11.11.2013 tvrdil, že „nebola naplnená odkladacia podmienka, ktorá stanovovala, že má byť vyhotovená pozitívna právna analýza, toto nebolo naplnené a predložené obecnému zastupiteľstvu“. Žalovaný s uvedeným nesúhlasil a zastával názor, že z obsahu predmetného uznesenia vyplýva, že obecné zastupiteľstvo prijalo uznesenie po tom, ako pozitívna právna analýza ohľadom projektu bola predložená. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie zaoberať sa uvedenou argumentáciou sporových strán a s touto sa v odôvodnení rozhodnutia náležite vysporiadať.

38. Ak konajúci súd podotkol, že žalovaný preukázal vyhotovenie právnej analýzy M. G., ktorá právne vzťahy pri uzavretí záložnej zmluvy z pohľadu postavenia žalobcu hodnotí ako s minimálnym rizikom, možno mať teda uvedenú právnu analýzu za pozitívnu, odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť na základe čoho súd k takémuto záveru dospel. Konajúci súd neuviedol, čo možno podľa jeho názoru rozumieť pod pojmom „pozitívna právna analýza“ použitým v uznesení obecného zastupiteľstva zo dňa 28.11.2006 a z akého dôvodu mal za to, že táto podmienka bola v danom prípade splnená. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že obecnému zastupiteľstvu takáto analýza predložená nebola. Odvolací súd podotýka, že žalovaným v konaní predložená listina na č.l. 246-247 súdneho spisu vo veci právneho posúdenia neobsahuje dátum ani podpis označených osôb. V ďalšom konaní súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zohľadní uvedené skutočnosti, ako aj argumentáciu sporových strán a svoje právne závery v odôvodnení rozhodnutia riadne odôvodní. Bez zohľadnenia všetkých vyššie uvedených skutočností je záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého sú predmetné záložné zmluvy platné, a teda aj samotné zamietnutie žaloby, podľa názoru odvolacieho súdu, predčasné.

39. Odvolací súd na záver poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 302/2008 z 30.07.2009: „Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

40. Vzhľadom na vyššie uvedený nesprávny procesný postup, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom bude jeho úlohou opätovne sa zaoberať schválením uzavretia záložných zmlúv uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006 s akcentom k záveru odvolacieho súdu, že v danom prípade sa jedná o právny úkon, a teda vo vzťahu k jeho namietanej podmienenosti neurčitou podmienkou pozitívnej právnej analýzy (§ 36 OZ) a svoje rozhodnutie riadne odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP, pričom sa dôsledne vysporiada s podstatnou argumentáciou sporových strán a predloženými dôkazmi. V novom rozhodnutí súd zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).